

ורד ריבקין

ששה שירים

בטיול אטי

יהיה שיטוטי ערבה:
 לא יפירני עוד
 זה אשר בזעה רכשתי
 את אהבתו. תהא
 לשוני הרחוקה מלשונו
 האבוד עצמו.
 יהא האבוד עדות:
 פדיתי מלבי את רגש הקרבה;
 את מקרבי שתלתי עמק
 מכדי לצמח.

שנותי המקדמות:
 אני מדלגת על הסף,
 גם על התהום אליה הוא מוביל.
 השעה מאחרת ויש להתאמץ לישן;
 האבוד אוהז בידי ובטיול אטי
 משכיח את היות הכל
 הכל בדיה.

צעדים

שקטים ותקיפים הצעדים
 אל ילדותי; הנחפוז מכלם
 הוא הצעד המקנה.
 הבקר שכיר-יום מצחצח
 גם את הפשוטות שבתוגות:

גבו מִבְּקֶשׁ שֶׁיִּדְבְּרוּ אֵלָיו בְּשׁוֹט.
 הַבֶּקֶר כֶּסֶה עֵינַי עוֹרוֹן.
 לֹא יִדְעֵתִי לְאֵן לְצֹאת, כָּל הַמְּקוֹמוֹת מְכָרִים.
 כִּשְׁהוּא בּוֹרַח אֲנִי נִרְדַּמְתָּ לְשׁוֹא.

קרוב

בְּיָמִים עוֹרֵי נוֹכַח בְּמִשְׁכָּנֵנוּ;
 הַלֵּילוֹת מוֹצֵיָאִים אוֹתוֹ אֶל הַמְּגַע
 כְּמוֹ בַחֲמָה
 הוּא יְכַל רַק עֵת מְכֻסָּה עֲלָיו הַגֵּג.
 וְאֶלְמֵלֶא הַגּוֹף מוֹחֵשׁ וְאֶלְמֵלֶא
 הָאִישׁוֹן מִתַּחַת לְעַפְעַף הַיּוֹרֵד
 לְגוֹנֵן עֲלָיו, הֵייתִי שְׂמַחָה.

בְּרִדְתָם עָלַי
 הַגֵּג וְכָרִית הָעוֹר,
 מְתָרוֹת יָדֵי (מְצַדֵּי שִׁישְׁאָלוּ
 מָה אֲנִי מְגַזִּימָה). דְּבַרְתִּי
 אֶל עוֹרֵי וְהַבִּטְחֵתִי שֶׁהָעוֹלָם
 קָרוֹב מְאֹד אֵלַינִי, כִּכְחַד־
 מְזַדְּדָה עִם אַחוֹתָהּ

מישהו הקפיד

הָהָרִים מִתְפַּלְלִים אֶל הַבוֹרוֹת
 שֶׁיִּהְיֶה עִמָּקָם אֶת הָהָר לְאֶפֶק
 הָהָר. הַגְּבֵה מִתּוֹכָם עִם הַטְּבִיעָה:
 הֵם לֹא רוֹצִים בִּי, בְּלִתִּי־מִתְאַיְמָה.
 בֵּין הוֹרֵי הַמִּתְיָתְמִים וְנִעְלֵי הַקְּלוֹת
 מְדֵי פְרוֹשׁ מִישׁוֹר מְמַתִּין, מְחָשֵׁב.
 אֶפְשָׁר לְהַרְגֵעַ לְגוֹן מְלֹאכְתּוֹ
 שֶׁל מִי שֶׁהֵמִית; מִי־שֶׁהוּ הַקָּפִיד
 לְהַפְשִׁיט אֶת מְכַנְסָיו.

גדול כבית

הַמְסֹתְרִין גְּדוֹל כְּבֵית
 וְקָטָן כְּמוֹתוֹ. וְאִם בְּרַחֲמֵי
 לְבֵית הַבִּינָה, דַּע כִּי בְּרַחֲמֵי;
 דַּע כִּי כָּלָה חֲלוּנוֹת וְשֹׁנְאָה.
 הֶרְקִיעַ מְכָשֵׁר לְהִגָּן עַל נְתִיבָיו
 וּמִתְפַּתָּה לְהִתְעַנֵּג עַל בְּדִידוּתוֹ
 עַד כִּי נִשְׁכָּחִים הָעֲנָנִים.

הַאֲכַפֵּת מִתְפֹּרֵר וּמֵאֲחֹרֵי הַיּוֹלֹן
 נִחְמוֹת כְּנִמְלִים

גשם ממש

לְאַסֵּף מַחְוֹת קֶרֶבָה
 כְּלִגְרֵף מְטֻבְעוֹת מְשֻׁלָּחֵן.
 בְּצִלְצוּלָן אֵין סְכוּם
 רַק הַפְּזוֹן הַמוֹחֵק אֶת הַיּוֹם
 מִהַזְמַן.

לְשׁוֹנֵי הַמִּיגַעַת מְשַׁנֵּי הַפֶּה
 וְהַרְצוֹן הַמְאָמֵן בְּמִלְאֲכָתוֹ;
 הַתְּקַצֵּר כָּל מָה שֶׁבִקְשָׁתִי לְהֵאָרֵךְ
 וְהַתְּאָבֵד הַזְכָּרוֹן כְּצֵל.

בְּדִידוּתִי לֹא מְרוּחַ נִנְשָׁפֶת
 אֶלָּא מְגִשֵׁם מִמֶּשׁ:
 יֵשׁ אָדָם שֶׁמְכֶסֶה רֵאשׁוֹ מִפְּנֵי
 וַיֵּשׁ אָדָם שֶׁמִּתְפַּלֵּל לְבוֹאֵי.